

BIENVENUE AU SÉNÉGAL

Sóc Lídia Clavell, tinc 21 anys, estic fent l'últim any d'Infermeria i treballo durant tot l'any amb nens fent pràctiques esportives i casals. Decideixo marxar Senegal una setmana abans d'agafar els avions (primera setmana d'agost), a corre-cuita, a participar al projecte de sanitat que ofereix l'ONG, amb la mentalitat d'anar a ajudar i ensenyar, a jugar amb els petits, a fer riure, a créixer, a donar molt amor, a tot el que pogués donar de mi...

L'ARRIBADA

Arribo a Dakar sobre les 23:30h per retards als avions i a la sortida em trobo amb un cartell que diu el meu nom (sinó no hagués reconegut mai a Ousmane). A l'aeroport mateix faig el canvi de divisa (650 Cefas CFA = 1€) i canvio 400€ per cinc setmanes que hi seré. Allà mateix també, pago 6000 Cefas per la targeta SIM i Internet al telèfon, em va anar genial durant tota la meva estada. A la sortida ens esperava un amic d'Ousmane que té un cotxe i ens aproparà on passarem la nit (8000 Cefas pel taxista). L'allotjament és un prostíbul on és fa difícil passar la primera nit al país després de tantes hores de vols i escales. Ousmane em va dir que el preu era de 12500 Cefas i tot i que ben pensat és caríssim, te'l creus perquè representa que és de confiança per a la ONG. Si treieu el cap pel local, veureu que el preu és de 5000 Cefas si dormiu tota la nit, per una estona es de 3000 (d'això me n'assabento quan arribo a Toucar i parlo amb els altres voluntaris). Al llevar-me, haig d'esperar hora i mitja a l'Ousmane per agafar l'autobús que costa 1000 Cefas. És tremendament vell, habitualment està ple de gent i quan baixes està ple de sorra, ja que Toucar està a uns 45' de la carretera principal i s'hi ha d'anar si o si per camí de terra, a cap part del poble hi ha asfalt.

TOUCAR

El primer que penso del poble és “brutícia”, hi ha plàstics a les voreres dels carrers i a algunes parts del poble tenen cementiris de brossa. De tant en tant, cremen els plàstics però ni són tots ni resollem el problema.

Toucar és un poble pobre ja que hi ha poques infraestructures, les cases estan fetes de ciment i el sostre és de xapa, tenen un parell d'escoles, un consultori, dos bars i una tenda (els dimecres hi ha mercat).

Els toucarenyys són les persones més bones, gentils i familiars que he conegut. Et criden pel carrer, et pregunten i tenen molt interès en saber d'on vens, sempre disposats a ajudar-te a qualsevol cosa (acompanyar-te els primers dies al dispensari, a tornar a casa, a entendre't amb els adults que no parlen francès...), ens saludem amb tots els habitants que et trobes donant la ma i preguntant com ha anat el dia. La majoria parlen francès i si tens un mínim de coneixement de la llengua i vas sol, et saps fer entendre. Pablo parla també anglès i una mica de castellà.

FAMÍLIA

Era un dels temes que em preocupava més per temes culturals; no saps si sabràs comunicar-te amb ells, si t'inclouran dins el cercle familiar, si hi haurà bona connexió... Jo estava a casa de Mariama, on viu també el professor de castellà (Daddy) i el propietari del bar del costat de casa (Robert). No em va poder tocar millor casa per viure durant el meu voluntariat. Ella és una dona molt oberta amb la que vaig poder parlar qualsevol tema (cultura, política, educació, sanitat), és atenta i sabia el que necessitava abans que jo li demanés, és carinyosa i va fer tot el que estava a les seves mans per a que em sentís una més de la família, i l'avia també va ajudar a que fos així. Les filles són maquíssimes també (Mammama, Cons i Pascali) tenen entre 20 i 16 anys i connectar amb elles va ser fàcil. A les meves estones lliures ens fèiem trenes, veiem novel·les, ens explicàvem històries, parlàvem de la vida a Espanya...

Els nens jugaven amb mi, em portaven a les pistes per fer partits de futbol (saber donar-li a la pilota dos cops és suficient per a tenir-los a tots al sac), fer carreres, bàsquet...

Amb els homes de la casa ens preniem cerveses a la nit, que era quan tots havíem acabat de treballar i ens volíem relaxar. Vam fer un grup molt maco entre els voluntaris i els nois (Ablae, Saliou, Robert i Pablo), que si necessitaves qualsevol cosa, s'oferien per ajudar-te o acompanyar-te on fos. A casa meva per tant érem uns 15 fàcilment. Per menjar, els horaris de treball i grups d'edats marcaven amb qui t'asseies a taula. Alguns d'ells mengen amb les mans però jo sempre vaig tenir la meva cullera. L'arròs amb ceba és el plat diari per menjar i depèn del dia, també per sopar tot i que jo vaig arribar a menjar espaguetis, truites, sopa de fideus i cuscús senegalès. Cuinen picant però se l'afegeixen cadascú al seu tros del plat per a que per a mi no ho fos. Cap dia vaig passar gana i si tenies més gana et posaven més menjar al plat.

La meva habitació era una sala amb un llit molt gran al terra i la mosquitera posada, a un racó tenien coses seves, el ventilador i hi havia la nevera on guardaven la carn i peix. No necessitava res més ja que entre el dispensari, estar amb la família i jugar amb els nens, l'habitació era per dormir i prou.

El lavabo és un forat on no podem tirar paper i la dutxa és un cubell d'aigua, tot això dins l'habitació de bany.

PROJECTE SANITAT

El centre està a càrrec de Papandau, un infermer que passa les visites amb Segg, que també és infermer. A més hi ha dos infermeres que realitzen les cures (Madamme Jeane i Jara) i fan les vacunacions als petits. Mai no estaven tots al dispensari i les cures eren totes nostres, dels voluntaris. Sempre que tenies dubtes de com fer qualsevol actuació, ells t'explicaven i estaven amb tu, i també a l'inversa. He après moltíssim dels meus companys Toubabs (blancs) i dels sanitaris d'allà sobre com fer cures, quines són les diferents actuacions

davant les d'urgències, quins fàrmacs coneixen i de quina manera els utilitzen i com són els parts allà. A valorar: materials, fàrmacs, personal, temps...

Tot i que ells tenen coneixements i personal per a tirar endavant el centre, penso que el nostre paper allà ha sigut important per a portar diferents metodologies de treball, rols i cohesió de grup. Com també portàvem medicaments i materials d'Espanya, i l'última setmana estava sola al dispensari, em vaig dedicar a fer classes explicatives sobre el funcionament de tot el que havíem portat. Ells molt agraïts, prenent apunts i escoltant atentament.

ELS VOLUNTARIS

Vam fer un grup genial, molt necessari per parlar de com ens sentíem allà i recolzar-nos al tornar a casa. Els caps de setmana sortíem de Toucar per a fer turisme (Somone, Saint-Louis, Dakar i Illa de Gorée). Són necessaris per desconnectar una mica i agafar energia per tota la setmana però prepara diners.

Mai no vaig sentir que fóssim molts perquè cadascú tenia diferents projectes, i inclús reforçàvem els projectes dels altres sempre que era necessari.

Gràcies Aissatou, Pilar, Hatty, Wally, Demba i Adamma pel temps que vam compartir perquè sense vosaltres el meu viatge manca de sentit. Fins molt, molt aviat equipo Tubab.

OBSERVACIONS

- Penso que hauria de ser l'Ablae qui ens recollís a l'aeroport ja que va demostrar ser una persona de total confiança, responsable i sempre amable. Parla una mica de castellà i és fàcil entendre's amb ell, i coneix les famílies del poble.

- Saber quin projecte tenim pensat realitzar allà i quin és el nostre paper final allà, és imprescindible per a que els següents voluntaris sàpiguen fins on s'ha arribat a treballar i des de quin punt parteixen. Així que, crec que l'ONG hauria de tenir més responsabilitat a l'hora de gestionar les dates voluntaris i els seus projectes, per tal de tenir un paper útil allà.